

Hristiyan ve Çalışma

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yaratılış 3:19, Yasa'nın Tekrarı 16:15, Mısır'dan Çıkış 25:10-30:38, Galatyalılar 5:22-26, Vaiz 9:10, 1.Korintliler 10:31.*

HATIRLAMA METNİ: “Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rab’bin işinde her zaman gayretli olun” (1. Korintliler 15:58).

Calışma iyi bir fikirdir. Günahın önceki ideal dünyada, Allah Adem ve Havva’ya bahçeye bakma görevini vermişti (*Yaratılış 2:15*). Suretinde yapıldıkları Yaratıcıları gibi onların da yaratıcı bir uğraş ve sevgi dolu hizmetle çalışmaları gerekiyordu. Yani, günahın, ölümün ve acının olmadığı, düşmemiş bir dünyada bile, insanlığın çalışması gerekiyordu.

Bu “ara zamanda” (ideal dünyadan sonra ve vaat edilenden önce), bizler çalışmayı Allah’ın bereketlerinden biri olarak görmeye çağırıyoruz. Yahudi toplumunda her çocuğa bir zanaat öğretilirdi. Hatta, çocuğuna bir zanaat öğretmeyen babanın, bir suçlu yetiştireceği söylenirdi. Bu arada, Allah’ın Oğlu İsa, yıllar boyunca zanaatkâr olarak dürüst bir çalışma yürüterek Babası’nın isteğini gerçekleştirdi ve Nasıra halkına gerekli mobilya ve tarım gereçleri üretti (*Markos 6:3*). Bu da, O’nu kendisini bekleyen hizmet için hazırlama çalışmasının bir parçasıydı. Elçi Pavlus, bir buçuk yıl boyunca Akvila ve Priskilla’nın yanında, Sebt Günü havrada tartışmada bulunur gibi çadircı olarak çalıştığı dönemde de Rabb’in işini aynı sağlamlıkta gerçekleştiretiyordu (*Elçilerin İşleri 18:1-4, 2.Selanikliler 3:8-12*). Bu hafta bütün olarak çalışma konusuna ve onun Hristiyan eğitimdeki işlevine bakacağız.

*12 Aralık Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalış.

Çalışmanın Çok Çeşitli Yönleri

“İnsan için yaşamı boyunca mutlu olmaktan, iyi yaşamaktan daha iyi bir şey olmadığını biliyorum. Her insanın yiyip içmesi, yaptığı her işle doyuma ulaşması bir Tanrı armağanıdır” (Vaiz 3:12, 13).

“Çalışma”—bu gösterişi olmayan sağlam bir sözcüktür. Basit fakat pek çok muhtemel anlamı olan bir sözcük. Biz ihtiyaçtan, soframıza yemek koymak için, faturaları ödemek için ve zor zamanlar için kenarda biraz biriktirmek için çalışırız. İşinizi kaybetmek, sıkıntılı bir iş durumuna katlanmaktan genellikle daha kötüdür.

Çalışma kişiye değerli olduğunu hissettirir. Çalışmamız, yaygın olarak “ne yapıyorsun?” ya da “Kimsin?” gibi sorulara verdiğimiz cevabı belirler. Emeklilerin çoğu, ücretli ya da gönüllü olarak yapabildikleri sürece yarı zamanlı çalışmaya devam ederler. Bir işe sahip olmak, sabah kalkmak için size bir sebep sunar. Bir gence iş verdiğinizde, toplumdaki suçlu potansiyelini bir kişi azaltmış olursunuz.

Yaratılış 3:19 ayetini oku. Buradaki konu nedir ve burada, en azından bazı kişiler için geçerli, çalışmanın başka bir yönüyle ilgili bize ne söylüyor?

Düşüşten önce verilmiş iş, düşüşten sonra aniden değişti. Burada çalışmanın başka bir yönünden bahsediliyor. Bazıları için çalışma, ölümle sona erecek olan, günlük uğraşın angaryasıdır. Onlar, hâlâ sağlıklıyken emekli olma umudu içinde, küçümsedikleri işlerde çalışırlar. Bazı kişilerin hayatlarını ise işleri yönetir, işleri varlıklarının merkezi olur hatta kimliklerini bütünüyle kuşatır. İşlerinden uzak olduklarında bu kişiler canı sıkın ya da kafası karışık hissederler, Ne yapacaklarını, nereye döneceklerini bilemezler. Emekli olduklarında, fiziksel ve zihinsel olarak dağılırlar ve genellikle erken ölürlar.

Hristiyanlar Allah'ın yöntemi ile çalışmayı öğrenmelidirler. Çalışma ekonomik bir gereklilikten daha fazlasıdır. Fakat insan da sadece bir çalışandan fazlasıdır. Doğru anlaşıldığında, kişinin mesleği bir hizmet yolu, Rab'le olan ilişkisinin ifadesi olur. Öğretmenin görevlerinden biri de, yetenekleri ve Allah vergisi ilgi alanlarının, dünyanın ihtiyaçlarıyla kesiştiği yerdeki işi bulmalarında öğrencilere yardım etmektir.

Ne yapıyorsun? Yani, yaşamını sürdürmek için ne yapıyorsun ve onu yaparken Rabb'i nasıl daha iyi yüceltebilirsin?

Çalışma ve Terbiye

İş ya da çalışma, hayattaki “faaliyetlilik” ile ilgilidir. En düşünsel işlere sahip kişiler bile, bazen sadece klavyenin tuşlarına basmak olsa da, az ya da çok bir çeşit fiziksel çalışma gerçekleştirirler.

Aşağıdaki ayetler “elleri” bir simge olarak kullanarak çalışma hakkında bize ne öğretiyorlar?

Yasa'nın Tekrarı 16:15 _____

Vaiz 9:10 _____

Süleyman'ın Özdeyişleri 21:25 _____

Yeremya 1:16 _____

Allah, memnun olup sevinç duyalım diye bize “ellerimizin çalışmasını” vermiştir (*bkz. Süleyman'ın Özdeyişleri 10:4, 12:4*). Psikolojide, öz-yeterlilik, her kişinin hayatta anlamlı bir şeyi başarma becerisine sahip olduğuna dair inancı tanımlamaktadır. Öz-yeterlik “Bence başarabilirim!” ifadesini tekrarlayarak artırılmaz.. Sadece gerçekten bir şey yapmak öz-yeterliği artırır.

“Ellerimizin çalışması” Allah'ın bize bir bereketi olup (*bkz. Mezmurlar 90:17*), anlamlı bir hayat yaşamamızı sağlarken, Allah'ın nihai planı ise, “ellerimizin çalışmasının” diğer insanları bereketlemesidir. Pavlus ellerimizle kullanışlı bir şey yaparak çalışmamız gerektiğini, böylece diğer insanlarla paylaşacak bir şeye sahip olabileceğimizi yazıyor. Kendisi tam olarak bu ilkeye uygun bir yaşam sürmüştü:

“Siz de bilirsiniz ki, bu eller hem benim, hem de benimle birlikte olanların gereksinmelerini karşılamak için hizmet etmiştir. Yaptığım her işte sizlere, böyle emek vererek güçsüzlere yardım etmemiz ve Rab İsa'nın, ‘Vermek, almaktan daha büyük mutluluktur’ diyen sözünü unutmamamız gerektiğini gösterdim” (*Elçilerin İşleri 20:34, 35*).

Nehemya'nın basit duasını sahiplenmeliyiz: “Tanrım, ellerime güç ver” (*Nehemya 6:9*).

Senin işine karşı tavrın nasıl? İşini diğer insanlar için bir bereket olması için kullanabileceğin yöntemler nelerdir?

Çalışma ve Mükemmellik

Mısır'dan Çıkış 25:10–30:38 ayetlerine göz gezdir. Allah, Musa'dan ibadet için bir tapınak dikmesini istediğinde ne kadar teferruatlıydı? Bu Allah'ın karakteri hakkında bize ne anlatıyor?

Allah Musa'dan “Kendisi için” bir çadır yapmasını istediğinde, Musa, “Sorun yok Rabb'im! 40 yıl önce Mısır'dan kaçtığım gündün beri çadır kuruyorum. . . bana bir dakika ver yeter!” diyebilirdi. Dönemin yarı göçebe Midyanlı kültüründe yaşayan biri için bir çadır kurmak basit işti. O işi gözü kapalı, hiç düşünmeden, aklı diğer, çok daha önemli şeylerdeyken yapabiliyordu. Musa, büyük ihtimalle (öteki türlü çok basit bir mimari yapıya dair) çok ayrıntılı bir sürü taslak, ek olarak tapınağın içindeki her parça mobilyaya ve aynı zamanda rahiplerin kıyafetlerine dair uzun bir “nasıl yapılmalı listesi” (neredeyse 150 adım adım talimat) beklemiyordu. Musa'nın basit bir masa yapmak için yedi aşamalı kurulum talimatını izlemesi gerekiyordu (*Mısır'dan Çıkış 25:23–30*).

Çadırının kurulmasında (aynı zamanda daha sonra kurban törenleri için talimatlarında) Allah'ın ayrıntıya gösterdiği önem, başyapıttan farksız bir şey üretme arzusundaki mükemmel bir ruhun hüküm sürdüğünün göstergesidir. Malzeme en yüksek kalitedendi, tasarım kusursuzdu, çalışma da üstün olmalıydı—mesaj çok açıktı: “Allah için baştan savma iş kabul edilemez!”

Bununla birlikte, standart yüksek görünse de, sadece itici gücü değil, aynı zamanda gayeye ulaşmak için gerekli insan kaynağını da sağlayan Allah'ın Kendisi olmuştu. Mısır'dan Çıkış 31:1–6, 35:30–36:1 ayetlerinde Allah'ın Kendisinin gerekli olan becerileri insanlara verdiğini okuyoruz. Bu kişiler, tapınağın ve içindeki mobilyanın kurulumunun “RAB'bin buyurduğu gibi” (*Mısır'dan Çıkış 36:1*) ilerlemesi için, her türlü ustalıkta onlara beceri ve bilgi sağlayan “Ruhla dolulardı”. Dahası, aynı iki usta tasarımcıya, bilgi ve becerileri İsrail toplumunda kalıcı olmayı sürdürsün diye, “öğretme yeteneği” (*Mısır'dan Çıkış 35:34*) bahşedilmişti. Her ne kadar öyküde, bu iki kişi Allah'ın seçtiği önderler olarak öne çıkmış olsa da, diğer insanlara da benzer yetenekler bahşedilmişti ve çalışmaya katılmışlardı (*Mısır'dan Çıkış 36:2*).

Bu sebeple, düşünün, günahkâr insanlar olmamız, herhangi görevi en yüksek adanmışlıkla ele almamak için geçerli bir mazeret değildir. Allah bizden her zaman yapabileceğimizin en iyisini yapmamızı, yeteneklerimizi, becerilerimizi, zamanımızı ve eğitimimizi büyük gayeler için kullanmamızı bekler.

Çalışma ve Ruhsallık

“Ruh sayesinde yaşıyorsak, Ruh’un izinde yürüyelim” (*Galatyalılar 5:25*). Kişinin işi ve ruhsallığı birbirinden ayrılamaz. Hristiyanlık, ruhsal durumdaki değişikliklerde ya da hayatın farklı safhalarından geçerken üzerimize gieceğimiz ya da üzerimizden çıkartacağımız bir kıyafet değildir. Tersine, Hristiyanlık kendisini hayatın iş dahil her boyutunda ortaya koyan yeni bir varlık yaratır.

Galatyalılar 5:22–26 ayetlerini oku. Pavlus’un tarif ettiği hangi nitelikler aynı zamanda seni ve çalışmanı da tarif ediyor?

The Expository Dictionary of New Testament Words [Yeni Abit Terimlerini Açıklama Sözlüğü] “ruhsal” insanı “Ruh’un meyvelerini kendi yöntemleriyle ortaya koyan kişi” diye tarif ediyor. Bundan yola çıkarak, biz insanların, Mesih ile olan bağlantımız aracılığıyla yaşamlarımızın her alanında imanlar olarak faaliyette bulunacağımız sonucuna varabiliriz.

Florida hastanesinde hastalardan biri yaşam mücadelesi verirken, en yakın arkadaşı yanında refakatçi olarak bulunuyordu. Hemşireler odaya girip çıkıyor, hastanın ihtiyaçlarıyla ilgileniyorlardı. Sohbeti canlı tutmak adına, refakatçi hemşirelere nerede eğitim gördüklerini sordu. Birçoğu Florida Hastanesi Yüksekokulu’nda eğitim gördüklerini söylediler.

Refakatçi bundan çok etkilendi. Daha sonra nasıl bir yer olduğunu görmek için birçok kez Florida Hastanesi Yüksekokulu’nu ziyaret etti. Peki neden? Çünkü insanlara, bu okulda eğitim görmüş hemşirelerin, diğer okullarda eğitim görmüş olanlara göre, ölüm döşegindeki arkadaşıyla daha müşfik sevgiyle ilgilendiklerini söylemişti. Yani, ölmekte olan arkadaşına karşı yaklaşımlarından, onlar ve diğerleri arasındaki büyük farkı görebilmişti.

Bu sebeple, yüksekokul ve misyonu hakkında pek çok soru sorduktan sonra, nasıl çalıştıklarını gördüğü hemşireler gibi daha birçoklarını yetiştirsinler diye, okula \$ 100.0000 bağış yaptı. Evet, ruhsallık bir yaşam biçimidir.

Sen, yaşamın günlük işlerinde kendi ruhsallığını nasıl ortaya koyuyorsun? Nasıl bir izlenim bıraktığını düşünüyorsun (sonuçta bir şekilde bir izlenim bırakıyorsun)?

Çalışma ve Vekilharçlık

“Çalışmak için eline ne geçerse, var gücünle çalış” (Vaiz 9:10). İnsanların en bilgisi, yaşamın her alanında vekilharçlık konusunda bu öğüt dolu sözleri söylüyor.

Hristiyan vekilharçlığı konusunda soru sorulduğunda, birçokları düşüncelerini Hristiyanların mali sorumluluklarıyla sınırlandırıyor. Para her ne kadar vekilharçlığın önemli bir unsuru olsa da, onu para ile sınırlandırmak anlamını fazlaca daraltmak olur. Örgütsel kuramda, vekilharçlık yönetimin tüm mevcut kaynakları geliştirip onlardan yararlanma sorumluluğunu ifade eder.

Kilise içinde, Allah’ın bizi varlıklarıyla bereketlediği kaynaklar nelerdir? Petrus açıkça her kişinin Yaratıcı tarafından bahşedilmiş olan yeteneklere sahip olduğunu söylüyor ve bu Hristiyanlardan, Allah’ın onlara bahşettiği, para, zaman, enerji, yetenek ve bir çok armağanın vekilharçlığı için Allah’a karşı sorumluluğu olan, “kutsal bir kâhinler topluluğu” (1.Petrus 2:5) diye bahsediyor.

Vaiz 9:10 ve 1. Korintliler 10:31 ayetlerini oku. Bu ayetlerde, nasıl çalışmamız ve insanları çalışma için nasıl eğitmemiz gerektiğine dair bize hangi mesaj veriliyor?

Günümüz yaşantısının en yaygın tuzaklarından biri de hayatın farklı alanlarını bölmelere ayırma eğilimidir. İş hayatı başka, aile hayatı başka, ruhsal yaşamı başka, hatta boş zamanlarındaki yaşamı bile başka. Bazı durumlarda, bu hayatları birbiri arasında geçiş olmayacak şekilde birbirinden ayırmak arzu edilen bir şey olabilir. Örneğin eve iş getirmek iyi bir şey değildir çünkü aileye dair sorumluluklarla çatışabilir. Boş zaman aktivitelerinin Allah ile geçirdiğimiz zamanı kısaltması da hoş değildir.

Fakat bu sınırlamalar, ruhsal yaşantımızın hayatımızın tüm alanlarında sahip olması gereken işlev söz konusu olduğunda geçerli olmamalıdır. Hristiyanların çalışması Allah ile birliktelik ve çalışmadan büyür ve gelişir. İş, Allah’ın varlığını çalışacağımız alanlardan biridir. Dinsel hayatımızı bölmelere ayırmak, Allah’ı bir güne, bir saate hatta yaşamın sadece bir alanına sınırlamak, Allah’ı yaşamımızın diğer tüm alanlarında yok saymaktır.

İki soru: İlk olarak, ruhsal yaşamını gerçekten bölmelere ayırıp ayırmadığını kendine sor. İkinci olarak, ruhsallığın yaptığın her şeyde egemen olmasına izin vermeyi nasıl öğrenebilirsin?

EK ÇALIŞMA: Yaratılış 3. bölüm, Vaiz 2:18–23, Efesliler 6:5–8, Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* kitabından, 1. Cilt 20-27 sayfalarındaki “Adem ve Havva’nın düştüğü Zor Durum” bölümlerini oku.

Çalışma-bir lanet mi yoksa bir bereket mi? Aslında günah lanetinin bir parçası olarak gelmiş gibi görünüyordu. Fakat daha yakından okunduğunda, lanetlenenin çalışma değil toprak olduğu açığa çıkıyor. Ellen G. White, Allah’ın bu çalışma görevini bir bereket olarak düşündüğünü söylüyor: “Bundan böyle insanın payına düşecek olan zahmetle ve üzüntüyle dolu hayat, sevgiyle takdir edilmişti. Günahı nedeniyle gerekli hale gelen, arzu ve hevesleri kontrol altına almak ve özdenetim alışkanlıkları geliştirmek için uygulanan bir disiplindi. Allah’ın insanı günahın yıkımından ve aşağılamasından kurtarmak için muazzam planının bir parçasıydı.”—*Atalar ve Peygamberler*, s. 60, [*Geçmişten Sonsuzluğa*] s. 25. Tekdüze ve gereğinden fazla çalışmayla ya da onun yaşamlarımızdaki işlevine haddinden fazla değer vermek suretiyle, çalışmayı bir lanete dönüştüren biz kendimiz olabilir miyiz? Her ne durumda olursak olalım, işi kendi doğru görünümüne yerleştirmeyi öğrenmeliyiz. Ve Hristiyan eğitimi de insanlara çalışmanın değerini öğrenmeyi fakat bununla birlikte onu gözlerinde büyütmemeyi öğrenmelerinde yardımcı olmalıdır.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Vaiz 2:18–24 ayetlerini oku. Süleyman çalışmayı Kutsal Kitap’ın aynı bölümünde nasıl hem bir lanet hem de bir bereket olarak görebiliyor? Bu metinde, bizim işimize yaklaşımımızda neyin değişikliğe yol açabileceğine dair bulunan ipuçları nelerdir?
- ❷ Çalışmamız sayesinde ailelerimize bakarız (yetiştiririz). Peki ailelerimize çalışmaya dair olumlu tavrı ne şekilde aktarabiliriz?
- ❸ İyi iş çıkarmakla bir işkolik olmak arasındaki çizgi bazen çok ince bir çizgidir. Bu çizgiyi aşmaktan nasıl kaçınabiliriz? *Bkz. Vaiz. 2:23.*
- ❹ Pavlus açık bir şekilde şöyle demişti: “Hatta sizinle birlikteyken şu buyruğu vermiştik: ‘Çalışmak istemeyen yemek de yemesin’ ” (2 *Selamnikliler* 3:10). Bu ilke elbette çok mantıklı. Peki bu ilkenin geçerli olmayacağı durumlara hangi örnekler gösterilebilir? Yani, bunu asla kırılmaması gereken kati bir kural haline dönüştürmediğimizden neden emin olmalıyız?